

A Magyar Ügyvédi Kamara észrevételei
a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete
„A biztosítási kárrendezési gyakorlat lehetséges ügyfélszempon্তু javításáról”
címmű konzultációs anyagához

A konzultációs anyag

- a biztosítási kárrendezési gyakorlat – egyébként nem indokolatlan - javítási igényébe burkoltan
- mellőzve egy olyan, adott esetben a szervezeten belül kezelhető megoldási javaslatot, ami (a bevezető rész által igazoltan) a javaslattevő által is ismert, a biztosítók ügyfelei hátrányára megmutatkozó egyenlőtlenségek érdemi kiküszöbölésére lenne alkalmas (pl. a biztosítók belső kárszakértőinek felügyeleti utóellenőrzése, és felügyeleti szankcionálása pl. a peresített ügyekben a bíróság által jogerős ítéletekben elfogadott szakvélemények és összezszerúségektől történő kirívó eltérések alapján, stb),
- a felsőfokú végzettséget igénylő biztosítási szaktanácsadó kategóriájának eltörlésére,
- helyette felsőfokú végzettséget nem igénylő kárrendezési tanácsadó szerepkör bevezetésére tesz javaslatot,
- egyidejűleg figyelmen kívül hagyva, hogy az ügyféloldalon jelenleg is rendelkezésre állnak az erre törvényi szinten megfelelő garanciák mellett feljogosított jogi képviselők, azok az ügyvédek, akik gyakorlatuknál, biztosítási szakjogászai posztgraduális végzettségüknel fogva képesek ellensúlyozni a biztosítók intellektuális fölényét a biztosítási szakkérdésekben.

A felsőfokú végzettség nélküli kárrendezési tanácsadói szerepkör törvényi megjelenítése a zugirászkodás legalizálását jelentené, hiszen maga a az előkészítő anyag is úgy aposztrofálja a tervezett kárrendezési tanácsadói szerepkört az anyag 8. oldal közepén, mint ami

- „szükségyszerűen igényli a biztosítási kárrendezési eljárásokban leképeződő általános kártérítési (polgári jogi ismeretek mellett)
- a biztosítás specifikus szabályozási (jogsabályi és szerződéses környezet)
- valamint a vonatkozó bírósági ítélezési gyakorlat ismeretét is”

Ezek jellegzetesen jogi szakkérdések, melyeket az ügyfelek képviseletében ügyvédek láthatnak el. Az ügyvédi tevékenységről szóló 1998. évi XI. tv. 1. §-a szerint „az ügyvéd a hivatásának gyakorlásával - törvényes eszközökkel és módon - elősegíti megbízója jogainak érvényesítését és kötelezettségeinek teljesítését. Közreműködik abban, hogy az ellenérdekű felek a jogvitáikat megegyezéssel intézzék el, a 2. § értelmében Magyarország valamennyi bírósága és hatósága előtt eljárhat, és minden ügyben elláthatja a megbízó jogi képviseletét, melynek keretében az 5. § (1) bekezdése szerint képviseli az ügyfelét, jogi tanácsot ad, szerződést, beadványt, más iratot készít, és ezekkel összefüggésben pénz és értéktárgy letéti kezelését végzi”.

Fontos garanciális szabály, hogy az Üt. 5. § (2) bekezdése értelmében „*a fent felsoroltak ellenérték fejében történő rendszeres ellátására - ha törvény másképpen nem rendelkezik - kizárólag ügyvéd jogosult*”, ennek megszegését a Büntető Törvénykönyvről rendelkező 1978. évi IV. tv. 248. § (1) bekezdése zugírásatként szankcionálja, miszerint „*aki jogosulatlanul, üzletszerűen ügyvédi, jogtanácsosi vagy közjegyzői tevékenységet végez, vétséget követ el, és két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő*”.

A javaslat

- alig leplezetten a tiltott zugírászati tevékenységnek kíván legalitást biztosítani,
- amit meg sem kísérel indokolni azzal, hogy a biztosítottak képviselőt a biztosítási szakjogászai végzettségű (vagy egyébként megfelelő biztosításjogi gyakorlattal rendelkező) – kamarai fegyelmi és kötelező biztosítási háttérük folytán – megfelelő kontroll mellett működő ügyvédek (szükség esetén igazságügyi gépjármű-, építés-, stb szakértők bevonásával) nem látnák el megfelelően - róluk a javaslat gyakorlatilag említést sem tesz
- ennek érdekében még a jelenlegi biztosítási szaktanácsadói intézmény megszüntetését is javaslatba hozza,
- egyidejűleg a kollektív kárképviselőre vonatkozó felvetés mellett, ami nem specifikusan a biztosítási jogra tartozó kérdés, ezért előkészítése más tárca hatáskörébe tartozik.

A javaslat bevezetőjében szereplő megállapítások jelentős részével egyet lehet érteni, de a kérdések által sugallt következtetésekkel a fenti okokból nem, ellenkezőleg a javaslatban szóba hozott szaktanfolyamok folytán sem válnak alkalmassá a kárrendezési tanácsadók jogi szakkérdések, bírói gyakorlat, stb. megfelelő értékelésére. A javaslat tehát nem vitásan elsődlegesen az ügyfelekre hátrányos, de nyilvánvalóan hátrányos az ügyvédi karra is.

Budapest, 2012. március 29.

Üdvözlettel:

Dr. Bánáti János